

meget lang Overbeviselse, inden man vil kunne tænke paa at gennemføre en saa umaadelig Omvæltning i de hidtil gjældende Ansuelser om, hvor langt Statens Straffemyndighed med Rette kan udstrækkes.

Svede: I hvor Meget jeg end kan gaa med til enhver Bestemmelse, der kan føre til, at de uægte Børn faae det Bidrag fra Faderen, de have Krav paa, kan jeg paa ingen Maade gaa med til en saadan Foranstaltning, naar den gaar ud over Ægtefættets, og det forekommer mig, at dette er sket ved den Forandring, som § 3 er undergaaet i Folkethinget. Der har man nemlig fastsat, at det uægte Barn tilkommende Bidrag skal afsættes af Boet ogsaa, hvor der er Enke og ægte Børn efter Faderen. Det er vedtaget, at denne Afsetning dog ikke skal være større end den, der tilkommer de ægte Børn, men alene den Omstændighed, at Moderen og Børnene, der muligvis ikke have den fjerneste Anelse om, at der er et uægte Barn, samtidig med Faderens Død skulde nyde den bittere Kalk af se et Individ staa op, som er opdraget under helt andre Forhold, og ved sin Præsentation og sit Krav paa at faae dette Bidrag kan forarsage en Splittelse og bringe Sorg og Fortræd ind mellem de i dette Forhold aldeles Uheldige, vil efter min Mening være en stor Brøst for det ægtefættelige Forhold, det vil sige for Mindet om det ægtefættelige Forhold. Det forekommer mig ogsaa, at det vilde være meget haardt, om Enken skulde udrede Alimentationsbidragene, som om Manden endnu levede. Disse Bestemmelser stode ikke i § 3 i 1879. Da var der kun tillagt det uægte Barn Ret til at faae sit Forsørgelsesbidrag assat i Boet, forsaavidt der ingen ægte Børn eller Husfru var efter Manden. Her har man altsaa forladt dette og bestemt Noget, som efter min Mening fordærver Familietvet og dræger Ægtefættets ind i disse uhyggelige Forhold. Under Bestræbelserne for at ordne denne Sag nogenlunde tilfredsstillende er man kommen til det, som det forekommer mig, mærkværdige Standpunkt at sige, at det kun er uægte Børn, der ere avlede for Ægtefættets, der have Ret til at fordræ et saadant Bidrag, medens de uægte Børn, der maatte være avlede under

Ægtefættets Bestaaen, Intet faae. Dette forekommer mig at være i Strid med Lovforslagets Hovedformaal: at sikke alle de uægte Børn det Bidrag, som Faderen er forpligtet til at udrede. Jeg samstemmer derfor med dem, der mene, at denne Sag ikke bør bringes videre, for den har været til Gjennemsyn i et Udvalg.

Formanden: Det ærede 4de Medlem for 8de Kredts (Ovesen) har Ordet for en kort Bemærkning.

Ovesen: Jeg skal tillade mig at bemærke til min ærede Sidemand til Venstre (Svede), at det forekommer mig, at der er meget god Mening netop i denne Bestemmelse i § 3, thi det er jo dog aldeles afgjort, at der ikke kan være Tale om, at man gaar Ægtehustruens Ret for nær, ved at den Barnefader, der er Fader, inden hun indlød sig i Ægtefættets med ham, vedbliver at have Forpligtelse til at underholde de Børn, han avlede inden Ægtefættets, og jeg tror ikke, at der efter noget som helst Synspunkt kan være Noget at indvende imod, at Enker og unge Piger blive lidt mere opmærksomme end de hidtil have været, paa den Fortid, som de Mænd have haft, de ville binde deres Fremtidsstøbne til. Jeg tror i Øvrigt, at jeg tør tilføie overfor den ærede Justitsminister, at jeg har læst § 3 med megen Opmærksomhed, og at jeg ikke har taget feil, naar jeg har troet, at det meget godt kunde stemme med den Opfattelse, jeg har gjort gjældende, om man havde ændret Slutningen af § 3 derhen, at et muligt Overflud skulde tilfalde den vedkommende Kommunkasse. Det er i Øvrigt et Ønske, som jeg ikke skal fastholde, men gjerne fravalder, da jeg betragter det som noget i og for sig saa Uvæsentligt, at det er mig temmelig ligegyldigt. Naar jeg har udtalt et Ønske i denne Retning, har jeg hovedsageligt været ledet af Hensigtsmæssighedshensyn. For Øvrigt skal jeg tillade mig at udtale min Paaskjonnelse af den Udtalelse, som kom fra den høitærede Justitsminister, om, hvad det vilde sige, at naar Barnefaderen ikke har Forsørgelsesret i Landet, træder Opholdskommunen i Stedet.